

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- central point for summary and review insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator																
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ						
דיש, מה דיש מיוחד - דבר שגידולי קרקע ופועל אוכל בו, אף כל שגידולי קרקע - פועל אוכל בו. יצא החולב והמחביץ והמגבץ שאין גידולי קרקע ואין פועל אוכל בו.	תנו רבנן:											■	◇					
למה לי (דברים כ"ג) מכי תבא בכרם רעך נפקא												ז						
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל וכתיב קמה לרבנות כל בעלי קמה, לרבנות נמי מידי דלאו גדולי קרקע נינהו, קא משמע לן.												!	◇					
תניא אידך: דיש, מה דיש מיוחד - דבר שבשעת גמר מלאכה פועל אוכל בו, אף כל שהוא בשעת גמר מלאכה פועל אוכל בו. יצא המנכש בשומים ובבצלים. הואיל ואין גמר מלאכה - אין פועל אוכל בהם.													■	◇				
למה לי? (דברים כ"ג) מואל כליך לא תתן נפקא													ז					
לא צריכא, אף על גב דקא משליף קטיני מביני אלימי.													!	◇				
דיש, מה דיש מיוחד - דבר שלא נגמרה מלאכתו למעשר פועל אוכל בו, אף כל שלא נגמרה מלאכתו למעשר פועל אוכל בו. יצא הבודל בתמרים ובגרוגרות. הואיל ונגמרה מלאכתו למעשר - אין פועל אוכל בו.	תניא אידך:													■	◇			
הבודל בתמרים ובגרוגרות פועל אוכל בו	והתניא:													■	◇			
כי תניא ההיא - בתחלוני.	רב פפא:													!	◇			
דיש, מה דיש מיוחד - דבר שלא נגמרה מלאכתו לחלה ופועל אוכל בו, אף כל דבר שלא נגמרה מלאכתו לחלה פועל אוכל בו. יצא הלש והמקטף והאופה שנגמרה מלאכתו לחלה, דאין פועל אוכל בו.	תניא אידך:														■	◇		
והלא נגמרה מלאכתו למעשר															ז			
לא קשיא, בחוצה לארץ עסקינן, דליכא מעשר.															!	◇		
אי הכי, חלה נמי ליכא															ז			
אלא לעולם בארץ, ולא קשיא: בשבע שכיבשו ובשבע שחילקו.															!	◇		
שבע שכיבשו ושבע שחילקו נתחייבו בחלה, ולא נתחייבו במעשר.	דאמר מר:														■	!	◇	
מידי מעשר קא גרים? גמר מלאכה קא גרים															ז		◇	
כרוך ותני: דיש, מה דיש מיוחד - דבר שלא נגמר מלאכתו למעשר ולחלה ופועל אוכל בו, אף כל שלא נגמר מלאכתו למעשה ולחלה פועל אוכל בו.	אלא אמר רבינא:															!	◇	
איבעיא להו: פועל, מהו שיהבהב באור ויאכל? מי הוי כענבים ודבר אחר, או לא?																^	◇	
רשאי בעל הבית להשקות פועלים יין כדי שלא יאכלו ענבים הרבה, רשאין פועלין לטבל פיתם בציר כדי שיאכלו ענבים הרבה.	תא שמע:															■	ז	◇
לאכשורי גברא לא קמיבעיא לן, כי קמיבעיא לן - לאכשורי פירא, מאי?																!		◇
פועלין אוכלין ענבים בראשי אומניות שלהם, ובלבד שלא יבהבו באור.	תא שמע:															■	ז	◇
התם משום ביטול מלאכה, כי קא מיבעיא לן היכא דאיכא אשתו ובניו, מאי?																!		◇
לא יבהבו באור ויאכל, ולא יכמור באדמה ויאכל, ולא יפריך על גבי הסלע ויאכל, אבל מפריך על יד על יד ואוכל.	תא שמע:															■	ז	◇
התם משום ביטול מלאכה.																	!	◇
הכי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך משום מתוקי פירא - סלע מאי מתוקי פירא איכא?																	■	
אי אפשר דלא ממתיק פורתא.																	ז	
פועלין שהיו עוברים בתאנים, וגודרים בתמרים, ובוצרים בענבים, ומוסקין בזיתים - הרי אלו אוכלים ופטורים, שהתורה זכתה להם. בפיתם לא יאכלו, אלא אם כן נטלו רשות מבעל הבית. ולא יספוט במלח ויאכל.	תא שמע:															■	ז	◇
מלח ודאי כענבים ודבר אחר דמי.																	!	◇
ולא יספוט במלח ויאכל																	■	◇

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
השוכר את הפועל לעדר ולקשקש תחת הזיתים - הרי זה לא יאכל. שכרו לבצור, שכרו למסוק, שכרו ללקט - הרי זה אוכל ופטור, שהתורה זיכתה להן. קצץ אחת ואחת - יאכל, שתים שתים - לא יאכל, וסופת במלח ויאכל.	ורמינהו:											◊	פט:	
אהייא?			א										פט:	
אילימא אסיפא			!										פט:	
כיון דקצץ - כל היכי דבעי ליכול?	[סיפא]	ז											פט:	
אלא לאו - ארישא.												◊	פט:	
לא קשיא, כאן - בארץ, כאן - בחוצה לארץ. בארץ קבעא ספיתא, בחוצה לארץ לא קבעא ספיתא.	אביי:											!	◊	פט:
מי איכא מידי דבארץ קבעא ספיתא מדאורייתא, ובחוצה לארץ לא קבעא ספיתא ומותר לכתחילה?	רבא:											ז	◊	פט:
בין בארץ בין בחוצה לארץ, חדא - לא קבעא ספיתא, תרתי - קבעא ספיתא. קצץ, בין ספת ובין לא ספת, אחת אחת - אוכל, שתים שתים - לא יאכל. לא קצץ ולא ספת - אוכל שתים שתים, ספת, אחת אחת - אוכל, שתים שתים - לא יאכל ואף על גב דנטל רשות מבעל הבית, דאיטביל להו למעשר וקבעא ספיתא.	אלא אמר רבא:											!	◊	פט:
ותרתי דקבעא ספיתא מנא לן?												ז	פט:	
דאמר קרא (מיכה ד') כי קבצם כעמיר גרנה.	רב מתנא:											!	◊	פט: